

Mijn kans op overleven is nihil. Hoelang heb ik nog? Hoogstens drie minuten.

Er zit geen gevoel meer in mijn onderlijf. Mijn kaken klapperen, het voelt alsof een zwaard mijn benen heeft geamputeerd. Mijn armspieren verkrampen, nog even en mijn lichaam geeft het op. Ik ben uitgeput.

Misschien is dit mijn lot. Misschien moet ik accepteren dat ik sterf.

Ik weet niets meer zeker, behalve dat ik door het ijs ben gezakt, dat ik uit het wak moet, dat de druk op mijn borst steeds erger wordt.

De pijn in mijn hoofd is ondragelijk. Mijn armen probeer ik te bewegen.

Ik moet zorgen dat ik grip krijg, mezelf omhoog kan trekken. Het lukt niet.

In de verte klinkt hondengeblaf. Ze zijn aan het zoeken. Waarschijnlijk komen ze te laat.

De lucht is donker, dikke sneeuwvlokken dwarrelen langzaam naar beneden. Ik probeer te tellen, net als toen.

Ontelbare bevroren tranen, dat was wat mijn moeder zei als het sneeuwde. Mijn lieve moeder, ze wilde me alleen maar beschermen.

Het is niet gelukt.

Het is niet de eerste keer dat ik over haar droom. Iedere nacht doemt ze op, steeds in een andere gedaante. Alleen ik weet dat zij het is, de tiran die mijn leven beheerst.

Wanneer is het dromen begonnen? Ik weet het niet meer, mijn herinneringen vervagen in mijn gemankeerd brein. Haar gefluister, steeds luider klonk haar stem. Een ijzingwekkende schreeuw, die uitmondde in een gebod.

Haar bevelen verwoestten mijn empathisch vermogen, ik voelde me lang niet schuldig. Maar het besef is nu daar, de betekenis overduidelijk.

Denk maar niet dat je me nog kunt raken. Ik begrijp sinds kort meer dan jij denkt. Meer dan jou lief is. Het is nog niet te laat, het is nooit te laat om te ontwaken.